

LBRIS

We know
books

În seria de autor
Jill Tomlinson

au mai apărut:

Bufulnița care se teme de întuneric

Gorila care voia să se facă mare

Pinguinul care voia să afle mai multe

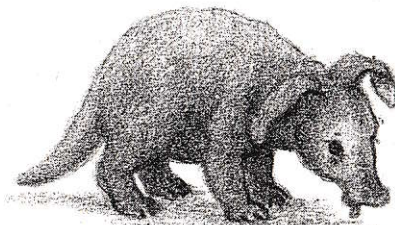
Găina care nu voia să renunțe

Vidra care voia să știe tot

Pisicuța care voia să ajungă acasă

Jill Tomlinson

Furnicarul
care Voia
să se cunoască
mai bine

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de CRISTINA NAN

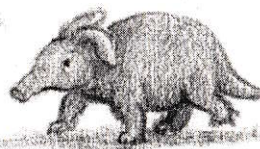
nemi

Cuprins

	Ce sunt termitele?		7
	De-ale maimuțelor		19
	Treburile... greoaie		29
	Începător într-ale săpatului		39
	O poveste lungă		52
	O chestie urâtă		63
	O poveste la înălțime		73
	Un animal rapid		83
	Un micuț țepos		93
	Ultimul		104

Ce sunt termitele?

Pim era un furnicar.

Așa îi spunea mama lui.

Însă Pim era un furnicar foarte mic
și nu înțelegea deloc ce anume este el.

La început nu prea i-a păsat. Locuia într-o
vizuină confortabilă și întunecoasă, iar mama lui
il hrănea cu lapte cald atunci când îi era foame.

Între alăptări dormea mult și bine,
ca mai toți bebelușii.

Dar, pe măsură ce a crescut, a început
să remarce lucruri. Într-o zi s-a trezit
și a observat că mama lui nu se afla acolo.
Crezuse că ea îi stă întotdeauna prin preajmă.
Pim s-a învârtit prin vizuină în căutarea ei,
dar nu a găsit-o. Apoi a descoperit un soi
de tunel în pantă. Poate că mama lui era acolo.
A început să se târască prin tunel. În clipa
aceea, a auzit niște zgârieturi repetate. Și-a dat
seama că ceva cobora spre el.

S-a retras cu spatele în vizuină tocmai la
timp. Mama lui a dat buzna înăuntru, cât pe ce
să-l răstoarne.

– Pim! a exclamat ea. Trebuia să dormi!

– Iar tu trebuia să fii aici! a strigat Pim,
căruia îi fusese foarte frică. Unde ai fost?

– Unde am fost? După mâncare, desigur.
Uneori trebuie să mai și mănânc.

– Mâncare? a întrebat Pim.

– Termite, a precizat mama lui. Acum, tu
te hrănești doar cu lapte, dar când vei fi
mai mare, vei mânca termite.

– De ce? a întrebat Pim curios. De ce
voi mânca termite?

– Fiindcă ești un furnicar. Furnicarii
mănâncă termite. Și acum vrei să te alăptez
sau ai de gând să-mi pui tot soiul de întrebări
năstrușnice toată noaptea?

Lui Pim îi era foame, așa că a mâncat.

Dar, de îndată ce și-a umplut stomăcelul,

a rostit întrebarea care-l măcina:

– Ce e termitelile?

– Du-te la culcare! l-a îndemnat mama.

O să afli în curând.

– Dar cum este? a insistat Pim. Vreau doar să știu.

– O, Doamne! a exclamat mama lui Pim. Am sentimentul că ești genul acela care vrea să afle întruna câte ceva.

– Așadar? a reluat Pim. Ce e termitelile?

– Ce *sunt* termitelile, l-a corectat mama.

Niște găngăanii. Seamănă mult cu furnicile.

Trăiesc în mușuroaie mari, după care trebuie să zgârmăm. Sunt bune termitelile. Moi și deosebit

de suculente. Sunt convinsă că o să-ți placă la nebunie.

– Să zgârmăm după mușuroaie? a repetat Pim. Cum?

– Cu ghearele de la lăbuțele din față. Suntem foarte puternici, să știi.

– De unde știi că sunt foarte puternic? a iscodit-o Pim, neîncrezător.

– Pentru că ești furnicar. Și acum du-te la culcare!

Lui Pim îi era un somn de nedescris, așa că a adormit aproape imediat. În seara aceea, mama avea o surpriză pentru el.

– Ai vrea să vii cu mine în seara asta? l-a întrebat. Cred că e timpul să cunoști și tu lumea de afară.

– O, da! a exclamat Pim. Și o să pot să mănânc și eu termite?

– Păi, nu prea cred, i-a răspuns mama. Nu cred că ți-ar plăcea deocamdată. Dar poți să mă urmărești cu atenție, ca să știi ce să faci atunci când vei fi îndeajuns de mare ca să le găsești singur.

Așa că, puțin mai târziu, Pim, furnicarul, și-a urmat mama în sus prin galerie și a făcut primii pași timizi afară, în noaptea africană. Pământul se întindea cât vedea cu ochii, plat și pustiu.

– E foarte mare lumea! a remarcat Pim, apropiindu-se de mama.

– Așa e, într-adevăr! a încuviințat ea. Și acum, taci și ascultă, te rog! Înainte de toate,

trebuie să ne asigurăm că vom putea să ne deplasăm în siguranță.

Mama lui Pim a rămas nemișcată și și-a ciulit urechile.

Pim a imitat-o. La început n-a auzit nimic, dar curând a sesizat un foșnet în jur. S-a uitat la mama. Zgomotul nu părea să o îngrijoreze.

– Ce se aude? a întrebat-o neliniștit. Ce sunt șoaptele alea?

– E doar iarba, i-a explicat ea.

Brusc s-a auzit un răget înfundat, apoi altul.

– Ce se aude? a întrebat Pim, tremurând din toate încheieturile.

– Un leu, i-a zis mama. Dar e în regulă, fiindcă este foarte departe, a adăugat ea pentru

a-l liniști. Nu cred că o să ne deranjeze. Și acum, ia să vedem dacă poți să alergi!

Mama lui Pim a luat-o la goană, cu pași greoi.

Pim habar n-avea de unde să înceapă. A rămas încremenit preț de o secundă, incapabil să se miște.

Apoi a auzit leul răgând din nou.

Atunci, spre surprinderea lui, Pim a aflat că poate să alerge.

Au umblat prin savană o vreme, mama înaintând încet pentru ca Pim să poată ține pasul cu ea. Lui Pim a început să-i placă. Era de departe mai distractiv decât dacă ar fi rămas acasă, în vizuina lor confortabilă de sub pământ.

Au trecut pe lângă câțiva arbuști, apoi au ajuns la niște ridicături mari de pământ. Aveau toate formele și toate mărimile. Mama lui Pim s-a oprit brusc în fața celei mai înalte dintre ele.

— Asta e bună, a zis ea. Și acum privește!

Pim a urmărit cum mama lui începe să sape de zor ridicătura din laterală cu ghearele ei puternice și, cât ai clipi, a făcut o gaură imensă.

Și atunci Pim a văzut o termită, apoi încă una și încă una. Panicate, ieșeau grămadă prin deschizătură. Nu le plăcea să le fie distrus mușuroiul în felul acesta. Doamna Furnicar și-a scos limba lungă și lipicioasă și a început să le prindă. Termitele dispăreau ca prin magie